

stygmaty

od zawsze mieszkało w nim inne, trzęsło głową
wiosną wziął za rękę i zaprowadził do rzeki,
tak, jak się topi marzannę. a potem mówili, że poszedł
po śmierć i ona go nie wzięła. to nieprawda. chciał tylko,

by zabrała z głowy obce, z oczami przewróconymi
na białą stronę. pod młynem rzeka bulgotała,
jak wielkanocny barszcz. jeszcze chwila,
a znalazłby kawałek kiełbasy. polizał palce.

cmokali, że zdusił złe, utopił jak stonkę w nafcie.
ale coś zostało. we śnie krzyczał, że most jest żelaznym
bratem, ma stopy skręcone na śruby. na dłoniach
otwierały się rany. wypływała z nich rzeka.